

които сждбата и безъ това е пратила тежка участь: — сега ме биеше съвѣстѣта ми за дѣто се азъ намирамъ въ видела и топла стая, лежж на сухж и мѣка постелка Но какъ да се измѣни това положение на работитѣ! невозможно е! ще лежимъ и ще чакаме съ нетърпение, до като се повърнатъ на прѣшнитѣ сили, та пакъ да захванемъ да спомогаеме на болнитѣ, на раненитѣ и на измръзналитѣ, които, уви! Балканътъ така много ни испраща. И тѣй азъ лѣжахъ въ постелѣтъ, и си прекарвамъ презъ паметѣтъ сичкитѣ позабравени нѣща едно по едно, напомнявамъ си различнитѣ събития, които одавно или на скоро се бѣха случили — а най-живостно ми се представятъ впечатления отъ миналото лѣто. Живо се появяватъ тѣ предъ мене. Ето тѣзи тържественни и печални картини на дунавскитѣ брѣгове при Зимничъ и Свищовъ въ достопамятний день на 15-й Юний; като днесъ виждамъ мжгливата сутрена на тоя день, когато ние отивахме отъ Цятра къмъ Зимничъ, слушахме далечнитѣ топовни гърмежи; оживяватъ усѣщанитѣ въ този день впечатления отъ сражението, което на близко происхождаше; слушатъ се охканията на раненитѣ и гърмежътъ на пушената стрѣлба; като че ли виждамъ тешкитѣ сцени на ужаснитѣ страдания и предивременна смъртъ, които гледахъ пръвъ нѣтъ слѣдъ сражението тукъ носила съ положени въ тѣхъ ранени и умирающи; тамъ наредъ лежтъ на земята и покрити съ платна отъ чаджритѣ или съ зелени клончета братията, които вече се упокоили, — войници, офицери полковници какви сж тѣхнитѣ лица никогашъ нещж ги забравж У мнозина прѣститѣ